Alpakanın Yeni Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Alpakanın Yeni Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Rüzgârda otların usulca salındığı geniş, yemyeşil bir otlakta, yumuşacık bir alpaka yaşarmış. Tüyleri krema beyazı ve sıcak bej rengindeymiş, uzun boynuna ince mavi bir kurdele bağlıymış. En çok sessiz sabahları severmiş; o zaman tek duyulan, rüzgârın fısıltısı olurmuş. Saatlerce kıpırdamadan durur, koyu kahverengi gözlerini yarı kapar, yumuşak havanın narin burnuna dokunuşunu hissederrmiş.

Güneşli bir öğleden sonra, genç bir kaz paytak paytak otlağa gelmiş. Beyaz tüyleri, gri kanat uçları, parlak turuncu bir gagası ve boynunda minik kırmızı bir atkısı varmış. Kehribar rengi gözleri meraktan kocaman açılmış. 'Merhaba! Adın ne? Neden bu kadar tüylüsün? Solucan sever misin? Ben solucanlara bayılırım!' diye vaklamış, başını aşağı yukarı sallayarak.

Alpaka gözlerini yavaşça açmış. 'Merhaba,' demiş yumuşak, sakin bir sesle. 'Ben bir alpaka. Sessizliği ve sakinliği severim.' Kaz başını yana eğmiş. 'Sessizlik mi? Sessizliğin neresi eğlenceli? Ben konuşmayı ve soru sormayı severim! Öğrenilecek ne çok şey var!' Kanatlarını çırpmış ve yüksek sesle vaklamış. Alpakanın kulakları seğirmiş ama hiçbir şey söylememiş.

Her gün kaz otlağa gelmiş. Sabahtan akşama kadar sorular sormuş. 'Gökyüzü neden mavi? Neden bu kadar hareketsiz duruyorsun? Hızlı koşabilir misin? Boynun neden bu kadar uzun?' Alpaka cevap vermeye çalışmış ama kaz hiç cevap beklememiş. Huzurlu otlak artık vaklamalar ve çene çalmalarla dolmuş.

Alpaka yorulmaya başlamış. Kazın parlak gözlerini ve meraklı ruhunu sevmiş ama sessizliği özlemiş. Otlağı paylaşmak istemiş ama gürültü başını döndürmüş. Bir gün, 'Lütfen,' demiş, 'biraz sessiz zaman geçirebilir miyiz?' Kaz gözlerini kırpmış. 'Sessiz zaman mı? Ama benim o kadar çok sorum var ki!'

Kaz anlamamış. Alpakanın sıkıcı olduğunu düşünmüş. 'Neden hiç konuşmuyorsun?' diye sormuş. 'Neden koşup oynamıyorsun?' Alpaka iç çekmiş. 'Konuşuyorum,' demiş nazikçe. 'Ama dinlemeyi de severim. Ve hareketsiz kalmayı da severim.' Kaz turuncu ayağıyla başını kaşımış. 'Hareketsiz mi? Bu imkânsız gibi!'

Alpaka kaza en sevdiği yeri göstermeye karar vermiş. Büyük bir meşe ağacının altıymış; orada otlar yumuşak, gölge serinmiş. 'Buraya oturalım,' demiş alpaka. 'Sadece birazcık.' Kaz oturmuş ama gagası durmamış. 'Bu ne sesi? Böcek mi? Otlar neden bu kadar yeşil?'

Alpaka gözlerini kapatmış ve derin bir nefes almış. 'Dinle,' diye fısıldamış. 'Yaprakların hışırtısını duyabiliyor musun?' Kaz konuşmayı bırakıp dinlemiş. Bir an, sadece rüzgârın yumuşak uğultusu varmış. 'Aa,' demiş kaz sessizce. 'Bu güzelmiş.' Alpaka gülümsemiş. 'Evet, öyle.'

Ama kazın sessizliği uzun sürmemiş. Kısa süre sonra yine vaklamaya başlamış; bir kelebeğin peşinden koşmuş, bir su birikintisinde sıçramış. Alpaka onu sevgi dolu gözlerle izlemiş. Kazı değiştirmek istememiş. Sadece huzurunu kaybetmeden otlağı paylaşmanın bir yolunu bulmak istemiş.

O akşam alpakanın aklına bir fikir gelmiş. 'Kaz,' demiş, 'bir oyunum var. Sırayla yapalım. Bir süre bana bütün sorularını sorabilirsin, ben dinlerim. Sonra sessiz zaman yaparız, sen de etrafımızdaki sesleri dinlersin.' Kazın gözleri parlamış. 'Oyun mu? Oyunlara bayılırım!'

Ertesi sabah kaz sorularla dolu gelmiş. 'Neden kurdele takıyorsun? En sevdiğin yemek ne? Hiç üşür müsün?' Alpaka sabırla dinlemiş ve her birine cevap vermiş. Kaz dinlendiği için o kadar mutlu olmuş ki yüksek sesle vaklamayı unutmuş. Soruları bitince, 'Şimdi sessiz zaman mı?' demiş. Alpaka başını sallamış.

Kaz, alpakanın yanına, meşe ağacının altına oturmuş. Önce kıpırdanıp durmuş. Ama sonra arıların yumuşak vızıltısını ve uzaktan gelen bir kuşun şarkısını fark etmiş. 'Müzik gibi,' diye fısıldamış. Alpakanın nazik koyu gözleri parlamış. 'Evet, ve bunu paylaşabiliriz.' Kaz gülümsemiş ve ilk kez hareketsiz kalmış.

O günden sonra alpaka ve kaz otlağı kendi yollarıyla paylaşmışlar. Sabahları kaz sorularını sorar, alpaka dinlermiş. Öğleden sonraları birlikte sessizce oturup bulutların süzülüşünü izlerlermiş. Kaz nazik olmayı öğrenmiş, alpaka da kazın ışıltısından keyif almayı öğrenmiş.

Bir gün kaz, 'Beni dinlediğin için teşekkür ederim. Gürültülü olduğumu biliyorum,' demiş. Alpaka onu usulca burnuyla okşamış. 'Sen de sessiz olmayı öğrendiğin için teşekkür ederim. Bunun zor olduğunu biliyorum.' İkisi de gülmüş. Kazın kırmızı atkısı rüzgârda dalgalanmış, alpakanın mavi kurdelesi sallanmış. Farklılarmış ama arkadaşlarmış.

Diğer çiftlik hayvanları bu değişimi fark etmiş. 'Siz ikiniz nasıl iyi geçiniyorsunuz?' diye sormuş at. Kaz mutlulukla vaklamış. 'Sırayla yapıyoruz! O beni dinliyor, ben de hareketsiz kalmayı öğreniyorum.' Alpaka başını sallamış. 'Arkadaşlık, birbirine yer açmak demek.' At gülümsemiş. 'Bu hepimiz için güzel bir ders.'

Böylece alpaka ve kaz huzurlu otlakta mutlu mesut yaşamışlar. Arkadaşlığın aynı olmakla ilgili olmadığını keşfetmişler. Farklı kişilikleri anlamak ve dünyayı nezaketle paylaşmakla ilgiliymiş. Alpakanın sakin kalbi ve kazın meraklı ruhu mükemmel bir ikili oluşturmuş; otlak hem yumuşak sessizlikle hem de neşeli vaklamalarla dolmuş.